

U S N E S E N Í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Ing. O. K.**, bytem ve S., V. 1568, zastoupeného JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem v Brně, Těšnovlídka 9, proti žalovanému **Ministerstvu obrany České republiky**, se sídlem v Praze 6, Tychonova 1, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti ministra obrany ve věci vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí náčelníka Vojenské policie ze dne 19. 2. 2013, č. j. 93/6-20/2010-5104

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soud v Praze, domáhal ochrany proti nečinnosti ministra obrany ve věci vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí náčelníka Vojenské policie ze dne 19. 2. 2013, č. j. 93/6-20/2010-5104, s odůvodněním, že v dané věci se vede řízení již od roku 2010, zatím poslední rozhodnutí ministra obrany ze dne 26. 11. 2013, č. j. 728/2013-1140, bylo zrušeno rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2015, č. j. 7As 95/2015 – 43 a lhůta pro vydání nového rozhodnutí ve věci skončila nejdříve dne 9. 7. 2015 a ministr dosud toto nové rozhodnutí nevydal.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě stručně zrekapituloval průběh řízení a uvedl, že v žalobě zmíněným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu bylo zrušeno nejen rozhodnutí ministra obrany, ale též rozhodnutí náčelníka Vojenské policie ze dne 19. 2. 2013, č. j. 93/6-20/2010.5104 a věc se tak vrátila k dalšímu řízení služebnímu orgánu prvního stupně, proto žalovaný ministr obrany není pasivně legitimován pro předmětný spor. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že rozhodnutí NSS nebylo vydáno dne 8. 6. 2015, ale dne 18. 6. 2015, správní spis byl Ministerstvu obrany vrácen dne 6. 8. 2015 a proto doba pro vydání rozhodnutí začíná běžet nejdříve od tohoto data. Dne 12. 8. 2015 byl spis doručen služebnímu orgánu prvního stupně pro pokračování řízení. Jestliže žalobce podal žalobu dne 23. 8. 2015, pak je patrné, že jde o žalobu předčasnou. Žalovaný rovněž poukázal na to, že ani městský soud nemůže vyhovět žalobnímu návrhu žalobce, protože žalovaný nemůže vydat rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí náčelníka Vojenské policie ze dne 19. 2. 2013, č. j. 93/6-20/2010.5104, protože toto rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno.

Městský soud v Praze se v první řadě zabýval otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro to, aby se věcí mohl meritorně zabývat (podmínky řízení) a po posouzení dospěl k závěru, že tomu tak není.

pokračování

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nečinnosti ministra obrany ve věci vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí náčelníka Vojenské policie ze dne 19. 2. 2013, č. j. 93/6-20/2010-5104.

Podle ustanovení § 79 odstavce 1 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Toto ustanovení upravuje jednu z podmínek řízení na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, a to bezvýsledné vyčerpání prostředků, které připouští zvláštní zákon.

Při úvaze o splnění zákonem stanovených podmínek, za nichž může soud ve správním soudnictví rozhodnout o podané žalobě na ochranu proti nečinnosti ústředního orgánu státní správy, vycházel Městský soud v Praze z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 8Ans 2/2012 – 278, dostupného na www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku ze dne 20. 5. 2014 poukázal na právní úpravu ochrany proti nečinnosti v zákoně č. 500/2004 Sb., správním řádu, konkrétně na ustanovení § 80 tohoto zákona. Zabýval se otázkou, zda v případě nečinnosti ústředního správního orgánu musí být před podáním žaloby vyčerpán postup podle ustanovení § 80 správního řádu. Uvedl, že se pozornost při výkladu ustanovení § 80 správního řádu musí nejprve soustředit na pojem nadřízeného správního orgánu. Ústřední správní orgán bude v rámci své působnosti „posledním v řadě“, jinými slovy nebude existovat „nadřízený“ správní orgán. Systematický výklad správního řádu jako celku ovšem jazykovému výkladu, který by vycházel z obecného významu pojmu „nadřízený správní orgán“, nesvědčí. Ustanovení § 178 správního řádu totiž obsahuje ucelenou konstrukci definující pojem nadřízený správní orgán. Odstavec dva tohoto ustanovení výslovně konstatuje, že nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. Nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu se rozumí vedoucí příslušného ústředního správního úřadu.

Ve světle ustanovení § 178 správního řádu lze dovodit, že v případě nečinnosti ministerstva nebo jiného ústředního správního úřadu je jeho nadřízeným správním orgánem ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu – tedy „představitel“ tohoto úřadu. Nadřízeným správním orgánem ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu je, zkráceně řečeno, tato osoba sama. I v případě, že je nečinným správním orgánem (ve smyslu ustanovení § 80 správního řádu) ústřední správní úřad, lze tedy za použití ustanovení § 178 správního řádu vždy určit nadřízený správní orgán, který může učinit opatření proti nečinnosti. Za situace, kdy se z ustanovení § 80 odstavce 4 správního řádu nabízí zejména opatření podle písm. a) a d) předmětného ustanovení, hovoří jazykový a systematický výklad ve prospěch existence prostředků ochrany proti nečinnosti i v případě ústředních správních úřadů. V této souvislosti je podstatné, že správní řád dává v § 80 odst. 3 prostor k využití prostředku ochrany i účastníkům řízení a zároveň se jedná o prostředek, kterým je obecně možné dosáhnout nápravy (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2011, č. j. 9Ans 3/2011 – 358).

pokračování

Z uvedeného výkladu tedy rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že je nutné trvat na vyčerpání prostředků ochrany podle ustanovení § 80 správního řádu vždy, i když je nečinným ústřední správní orgán nebo jeho vedoucí. Účastník řízení je povinen vyčerpat prostředek ochrany proti nečinnosti podle ustanovení § 80 odstavec 3 správního řádu před podáním žaloby podle ustanovení § 79 s. ř. s. i za situace, kdy se domáhá ochrany proti nečinnosti ústředního správního orgánu.

Z obsahu spisového materiálu v nyní posuzované věci je zřejmé, že žalobce prostředek ochrany proti nečinnosti ministra obrany podle ustanovení § 80 odstavec 3 správního řádu nevyužil, uvedená skutečnost je nesporná také proto, že sám žalobce v bodě I posledním odstavci podané žaloby uvedené zdůraznil.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný. Podle ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, nevyčerpal li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.

S poukazem na shora uvedené důvody proto soud dospěl k závěru, že žalobce nevyčerpal ve správním řízení všechny opravné prostředky a žaloba ve správním soudnictví je proto nepřipustná. Soud proto žalobu s odkazem na ustanovení § 46 odstavec 1 písm. d) a ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odstavec 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. října 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu